

Udvalgs Indstilling gaar ud paa at anbefale det ærede Thing at vedtage.

Foraauidt nu det ærede Udvalg har begjært meddeelt af Justitsministeren, hvorvidt der var kommet Klager til ham i Eghed med dem, der vare indgivne til det høitærede Folkething, og i bekræftende Fald, hvad Justitsministeren i den Anledning havde gjort, forekommer det mig, at det ærede Udvalg har været inde paa en fuldstændig naturlig og korrekt Vej. Det ærede Udvalg har derfor ogsaa af mig faaet meddeelt, hvad der var indkommet, og har faaet meddeelt Gjenparten af de Svær, som Ministeren i den Anledning har afgivet, ikke blot den nuværende, men ogsaa den forhenværende Minister. Jeg anser det for at være fuldstændig korrekt, at det ærede Udvalg har rettet denne Henvendelse til Justitsministeren, men det forekommer mig, at dermed staaar egentlig ikke i god Samklang, hvad det ærede Udvalg i Dvrigt har udtalt i sin Skrivelse af 20de Januar til Justitsministeren. Det ærede Udvalg har begjært sig meddeelt Oplysninger for at kunne undersøge og bedømme, hvad der er passeret, ogsaa med Hensyn til Klager, som der var en Mulighed for, ja, som det maaste efter Omstændighederne maatte vise sig ikke havde været meddelte tidligere til Justitsministeren. Nu tilstaaer jeg, at jeg veed ikke rettere, end at der i Folkethinget hidtil med Hensyn til den Klasse af Andragender, som man hidtil nærmest har kjendt, nemlig de, som jevnlig indgives til Finantsudvalget, har været forholdt saaledes, at naar der er fremkommet Andragender, som ikke havde været bekendte for vedkommende Minister, saa har Finantsudvalget anset det for rettest først at henvise disse Sager til Regjeringen, og først naar der ad den Vej ikke opnaaedes et Resultat, som man ansaa for at være rigtigt eller som man mente at burde blive staaende ved, først da har Finantsudvalget anset det for rigtigt at gjøre videre ved Sagen. Det forekommer mig, at der i dette Tilfælde vilde være om muligt endnu større Grund til at bruge den samme Fremgangsmaade. Naar det ærede Udvalg, idet det paa en Maade erkjender dette i sin Skrivelse af 20de Januar, spjær til, at der dog turde være Anledning til her at bruge en anden Fremgangsmaade, i Betragtning af, at Klagerne for en Del angaa formentlige Brud paa den Borgerne ved Grundloven hjemlede Forsamlings-, Forenings- og Pressefrihed, saa tilstaaer jeg, at jeg kan ikke blot ikke følge, men ikke ret forstaa denne Maade at betragte Sagen paa, og dog synes det at være det, som ikke blot det ærede Flertal, men navnlig ogsaa et æret Mindretal, har lagt ganske særdeles Vægt paa, nemlig disse Anders særlige Beskaffenhed. Det er min Mening, at jo alvorligere Klagerne ere, desto alvorligere Gjenstande, Klagerne angaa, desto større Forsyndelse der vilde være tilstede fra Administrationens, fra Embedsmændenes

Side, hvis Klagerne vare begrundede, desto mere Krav har vedkommende Minister paa, at Sagen ikke drages fra ham, men netop vises hen til ham. Jeg staaer her som den, der har Ansvar; det hviler paa mig, men naar jeg har Ansvar, saa forlanger jeg ogsaa at faae det, og jeg maa protestere imod, at Nogen skyder sig ind mellem mig og de mig undergivne Embedsmænd. Derfor paa staaer jeg, at jeg er rette Vedkommende, og naar et æret Mindretal (Octavius Hansen), hvad dette Spørgsmaal angaar, ikke har nyedes med at udtale, at Justitsministeren skulde have tilfidsat det tilbørlige Hensyn til Folkethingets forfatningsmæssige Stilling eller noget Lignende, men ydermere har sagt, at Justitsministerens Udtalelse forjente bestemt at tilbagevise, saa vil jeg kun sige, at naar et enkelt Medlem, hvor der er Spørgsmaal om den med den lovgivende Magt ligeberettede eksekutive Magts Kompetence eller Forhold til Lovgivningsmagten, tillader sig at bruge en saadan Udtalelse, da er dette meget ungdommeligt. I Dvrigt agter jeg ikke at opholde mig videre ved det ærede Mindretals Udtalelser, uagtet det som ogsaa anført af den ærede Ordfører for Udvalgets Flertal, i flere Henseender kunde egne sig til Belysning. Jeg maa hørde det, at ingen Regjering kan finde sig i, at man vil skyde sig ind mellem den og de den undergivne Embedsmænd. Har det ikke været det ærede Udvalgs Mening at gjøre dette, saaledes som det nu er udtalt af den ærede Ordfører, saa er en Forstaaelse mellem mig og det ærede Udvalg meget let. Vil man anse, ikke over mine underordnede Embedsmænd, men over min Virksomhed, enten derved, at jeg har undladt at træde op imod dem eller derved, at jeg endogsaa positivt har godkjendt, hvad de have gjort, da er jeg rede; jeg opfordrer det ærede Udvalg til at fremkomme med Bemærkningerne over mig, i hvilken Form det vil, hvad enten det er som billige eller som begjærende Oplysninger eller som dadlende og anklagende. Jeg er villig til derom at forhandle med det ærede Udvalg, til at svare for, hvad jeg har gjort, paa hvilken Maade man i Dvrigt anser passende; men det forekommer mig, at Enhver maa kunne indse, at Ministeren ikke kan indtage nogen anden Stilling end den, jeg har indtaget paa dette Omraade. Naar der foreligger Afgjørelser af de øverste Regjeringsautoriteter — jeg vil ikke engang tale om, at der i dette Tilfælde, saaledes som meddeelt det ærede Udvalg, foreligger Afgjørelser truffne i den høitidelige Form, som det vel er muligt, med Kongens Befal i Statsraadet — saa gaar det ikke an, at man skyder sig ind mellem den underordnede Embedsmænd og Regjeringen; paa denne Maade vilde enhver Virksomhed af enhver Regjering blive fuldstændig lammet. Al Disciplin og Orden vilde op-høre. I dette Tilfælde er der Tale om, at Justitsministeren har billiget, udtryffeligt eller stil-